

The Principle and Source of Yom Kippur's Atonement

Shlomo Zuckier

09.24.20

Drisha Institute

חסד עליון

1. ספר החינוך פרשת אחרי מות מצוה קפה (מצות עבודת יום הכיפורים)

משרשי המצוה, שהיה מחסדי האל על בריותיו לקבוע להן יום אחד בשנה לכפרה על החטאים עם התשובה שישבו, שאילו יתקבצו עוונות הבריות שנה שנה תתמלא סאתם לסוף שנתיים או שלוש או יותר ויתחייב העולם כליה, על כן ראה בחכמתו ברוך הוא, לקיום העולם, לקבוע יום אחד בשנה לכפרת חטאים לשבים. ומתחילת בריאת העולם יעדו וקדשו לכך, ואחר שיעדו האל ברוך הוא אותו היום לכפרה, נתקדש היום וקיבל כה הזכות מאיתו יתעלה עד שהוא מסייע בכפרה. וזהו אמרם זכרונם לברכה בהרבה מקומות ויום הכיפורים מכפר, כלומר שיש כח ליום בעצמו בכפרה בעבירות קלות.

תשובה

2. בית הבחירה (מאירי) מסכת יומא דף פה עמוד ב

אמר המאירי חטאת ואשם ודאי מכפרין ר"ל על העונות שהם באים עליהם שבודאי יש תשובה ויודוי עמהם שאם לא כן לא היה מזיק עצמו לכך ומ"מ אשם תלוי אינו מכפר לגמרי שהרי לכשיודע לו צריך לקרבן אחר כמו שביארנו במקומו מיתה ויום הכפורים מכפרין עם התשובה שזהו כלל גדול שאין שום דבר מכפר אלא בתשובה התשובה ר"ל לבד בלא מיתה ובלא יום הכפרים מכפרת על עבירות קלות על עשה ועל לא תעשה אבל על החמורות כגון כריתות ומיתות בית דין תשובה [תולה] עד שיבוא יום הכפורים ויכפר כלומר שתכלית התשובה נמצאת בו ומ"מ הוא הדין שהתשובה הגמורה מכפרת בכל עת שאין הפרגוד ננעל בפני התשובה אלא שסתם הדברים שהיא נמצאת שלימה יותר בזמן הזה משאר הזמנים:

3. חיבור התשובה למאירי - משיב נפש מאמר ב פרק יג

וכבר ידעת שאין שיעיר המשתלח מכפר אלא לשבים, אבל מכפר הוא לשבים על כל עונות הם קלים הם חמורים הם זדונות הם שגגות הן שהודע לו הן שלא הודע לו, ומה שאמרו בקצת מקומות שמכפר על הקלות אף בלא תשובה, ביאור אף על פי שלא התעורר תכלית הערה עד שיבא ממנה לידי תשובה גמורה, נמצא מכל מקום שהשעיר סבת הכפרה והתשובה היא הכפרה, והוא שבזמן הזה שאין שיעיר תשובה מכפרת, וכן כל מה שאמרו עליו שהוא מכפר אם שיעיר אם עצמו של יום הכפורים אם ייסורין אם מיתה, באור כלם הערה המגעת לו באי זה מאלו והכל סבת התשובה והיא הכפרה, והוא שרמזו הרב בשעיר המשתלח שהוא להיותו הערה לתשובת כל החטאים לא נרצה לזביחה או להקרבה או לשריפה עד שישאר ממנו שום רושם, אבל שיורחק תכלית הרחקה ויושלך בארץ גזירה הערה לעזיבת החטאים עזיבה גמורה עד שלא ישוב עוד בהם, ואין ספק שאין החטאים משא שיעתק מגב האיש לגב השעיר אבל אלו המעשים כלם משלים להביא מורא לנפש עד שתתפעל לתשובה, דמיון הרחקת מעשים מגונים מאתנו תכלית הרחקה, אלו הן דברי הרב, יתבונן המקשה עליו אם התעורר הוא גם כן אל זאת ההערה, ר"ל הערת התשובה, וזאת הכונה העיר באמרו ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ גזירה וזה כיון באמרו ותשליך במצולות ים כל חטאתם.

4. ספר מורה הנבוכים חלק ג פרק מו

וכאשר היה שיעיר המשתלח לכפרת חטאים גדולים כולם, עד שאין חטאת צבור שיכפר מה שהוא מכפר, וכאלו הוא נושא כל החטאים, מפני זה לא נרצה לזביחה ולא לשרפה ולא להקבר כלל, אלא הרחיקו תכלית ההרחקה ויושלך בארץ גזרה, ר"ל שאין בה יישוב, ואין ספק לאדם שהחטאים אינם משאות שיעתקו מגב איש אחד לגב איש אחר, אבל אלו המעשים כולם משלים להביא מורא בנפש עד שתתפעל לתשובה, כלומר שכל מה שקדם ממעשינו נקינו מהם והשלכנום אחרי גוינו והרחקנום תכלית ההרחקה.

The goat [of the Day of Atonement] that was sent [into the wilderness] ([Lev. 16:20](#), seq.) served as an atonement for all serious transgressions more than any other sin-offering of the congregation. As it thus seemed to carry off all sins, it was not accepted as an ordinary sacrifice to be slaughtered, burnt, or even brought near the Sanctuary; it was removed as far as possible, and sent forth into a waste, uncultivated, uninhabited land. There is no doubt that sins cannot be carried like a burden, and taken off the shoulder of one being to be laid on that of another being. But these ceremonies are of a symbolic character, and serve to impress men with a certain idea, and to induce them to repent; as if to say, we have freed ourselves of our previous deeds, have cast them behind our backs, and removed them from us as far as possible.

5. ספרא אמור פרשה יא תחילת פרק יד

(א) מקרא קודש יום כיפורים הוא ועניתם את נפשותיכם כי כפורים הוא, וכל מלאכה לא תעשו כי כפורים שיכול אין לי אלא יום הכיפורים מכפר אלא אם כן עשאו מקרא קודש, והתענה ולא עשה בו מלאכה, לא קראו מקרא קודש ולא נתענה בו ועשה מלאכה מניין (אפילו שלא עשאו מקרא קודש) [שהיום מכפר] ת"ל יום הכיפורים, הוא שיכול אין לי יום הכיפורים מכפר אלא עם הקרבנות ועם השעירים יום הכיפורים מכפר ומניין אף על פי שאין קרבנו ואין שעיר, היום מכפר תלמוד לומר יום הכיפורים הוא, יכול יכפר על השבים ועל שאינן שבים, ודין הוא חטאת ואשם מכפרים, ויום הכיפורים מכפר, מה חטאת ואשם אין מכפרים אלא על השבים אף יום הכיפורים לא יכפר אלא על השבים.

קראו מקרא קודש

6. רש"י מסכת שבועות דף יג.

לא קראו מקרא קודש - לא קיבלו בברכותיו לומר מקדש ישראל ויוה"כ.

7. תוספות מסכת שבועות דף יג עמוד א

לא קראו מקרא קודש - פירש בקונטרס שלא קיבלו עליו בברכותיו לומר מקדש ישראל ויום הכפורים ואין נראה דלא אשכחן ברכות ביום הכפורים דליהו דאורייתא ונראה לר"ת קראו מקרא קודש שמודה שב"ד קדושהו ושובת ממלאכה בשביל קדושת היום ולא קראו מקרא קדש שאינו שובת מחמת קדושת היום אלא מחמת שמתעצל לעשות מלאכה.

8. תוספות מסכת כריתות (עם תוספות יש') דף ז.

וקראו מקרא קדש - פי' בכסות נקייה כדאמר במכילתא מקרא קדש וכו'.

9. חידושי הריטב"א מסכת שבועות דף יג עמוד א

מקרא קדש. פירש רש"י ז"ל שקראו מקרא קדש בברכה שאמר מקדש ישראל ויום הכפורים, ולפ"ז נלמוד דברכת המועדות מן התורה, ור"ת ז"ל פירש שעשאו קדש לשבות בו ממלאכה שהיתה לו מחמת קדושתו, ולא מחמת שלא היתה לו מלאכה.

10. שאילתות דרב אחאי פרשת יתרו שאילתא נד

שאילתא דמחייבינן דבית ישראל לקדושי ליומא טבא וליומא דשבתא דכתיב זכור את יום השבת לקדשו וביום טוב כתיב מקרא קודש יהיה לכם ותניא מקרא קודש זה קידוש היום ומחייבינן לקדושיה בצלותא ועל כסא דחמרא

11. רמב"ן ויקרא פרק כג

וטעם מקראי קדש - שיהיו ביום הזה כולם קרואים ונאספים לקדש אותו, כי מצוה היא על ישראל להקבץ בבית האלהים ביום מועד לקדש היום בפרהסיא בתפלה והלל לאל בכסות נקיה, ולעשות אותו יום משתה כמו שנאמר בקבלה (נחמיה ח י) לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו כי קדוש היום לאדונינו ואל תעצבו כי חדות ה' היא מעוזכם.

קדושת היום

12. תלמוד בבלי מסכת כריתות דף ז עמוד א

אלא כי הא דעולא א"ר יוחנן: אכל חלב והפריש קרבן, והמיר דתו וחזר בו - הואיל ונדחה ידחה, נהי דאידיחי קרבן, גברא בר כפרה הוא! אלא, שבין - דאמר יכפר עלי חטאתי, שאין שבין - דאמר לא תכפר עלי חטאתי, ש"מ. ורמינהי: יכול לא יהא יום הכפורים מכפר אלא על שנתענה בו ולא עשה בו מלאכה וקראו מקרא קודש, לא נתענה בו ועשה בו מלאכה ולא קראו מקרא קודש יכול לא יהא יום כיפורים מכפר? ת"ל: יוה"כ הוא, מ"מ; ותרווייהו סתם סיפרא הוא, קשיין אהדדי! אמר אביי, לא קשיא: הא רבי אליבא דרבי יהודה, הא רבי אליבא דרביה; דתניא רבי אומר: כל עבירות שבתורה, בין עשה תשובה ובין לא עשה תשובה - יוה"כ מכפר, חוץ מפורק עול ומגלה פנים בתורה ומפר ברית בשר, שאם עשה תשובה - יוה"כ מכפר, ואם לאו - אין יוה"כ מכפר. רבא אמר: הא והא רבי אליבא דנפשיה, ומודה רבי בעבירות דיוה"כ גופיה דלא מכפר. דאי לא תימא הכי, כרת דיוה"כ, לרבי, כיון דבכל שעתא ושעתא מכפר, היכי משכחת לה? ומאי קושיא? דילמא דעבד עבידתא כולי ליליא ובהדי עמוד השחר מית, דלא הוה יממא דלכפר ליה. תינח כרת דליליא, כרת דיממא היכי משכחת לה? ומאי קושיא? דילמא בהדי דקאכל נהמא חנקתיה אומצא [ומית], דלא הוה ליה שהות ביממא דלכפר ליה; אי נמי, דעבד עבידתיה סמוך לשקיעת החמה; אי נמי, בהדי דעביד עבידתיה פסקיה מרא לשקיה ומית, דלא הוה ליה שהות ביממא דלכפר ליה.

Rather, the category of those who do not repent is **like that which Ulla says that Rabbi Yoḥanan says**: If one unwittingly ate forbidden fat and separated an offering for this sin, and became an apostate and subsequently retracted his apostasy, nevertheless, since the offering was rejected from being sacrificed while he was an apostate, **it shall remain rejected**. Accordingly, the *baraita* is suggesting that the same applies to one who became an apostate and Yom Kippur passed: Even if he retracts his apostasy, the following Yom Kippur should not atone for his transgression.

The Gemara rejects this interpretation: Granted, the offering is rejected from the altar, and therefore it cannot be sacrificed at a later stage. But the man himself is fit for atonement, and he can bring another sin offering. The Gemara suggests another interpretation of the *baraita*: **Rather**, it must be that the category of those who repent is referring to one who says: **My sin offering should atone for me**, and the category of those who do not repent is referring to one who says: **My sin offering should not atone for me**. The Gemara comments: **Conclude from the baraita** that a sin offering does not atone for one who states beforehand: My sin offering should not atone for me, in contradiction of the earlier statement of Rava. Since Rava was aware of this *baraita*, he must have retracted his opinion.

The Gemara continues its analysis of this *baraita* by comparing it to another *baraita*. **And the Sages raise a contradiction**: One might have thought that **Yom Kippur shall atone only for one who fasted on it and did not perform labor on it and declared it a holy convocation**. With regard to one who **did not fast on it, or performed labor on it, or did not declare it a holy convocation**, one might have thought that **Yom Kippur shall not atone** for him. To counter this **the verse states**: “Yet on the tenth day of this seventh month it is **Yom Kippur**” (Leviticus 23:27); the additional emphasis of “it is” serves to teach that the day atones **in any case**. The ruling of this *baraita* disputes the one cited earlier, which states that Yom Kippur atones only for those who repent, **and both are unattributed baraitot in the Sifra**. They are difficult, as they contradict each other. **Abaye said**: This is **not difficult**. This first *baraita* is the opinion of **Rabbi Yehuda HaNasi in accordance with the opinion of Rabbi Yehuda**, and that second *baraita* is the opinion of **Rabbi Yehuda HaNasi in accordance with his own opinion**. **As it is taught in a baraita that Rabbi Yehuda HaNasi says**: For all transgressions that are stated in the Torah, whether one repented or whether one did not repent, **Yom Kippur atones**.

Rabbi Yehuda HaNasi continues: This is the *halakha* except for one who divests himself of the yoke of God, by denying His existence, **and one who impudently reveals facets of the Torah** in a manner that departs from their true meaning, **and one who nullifies the covenant of the flesh**, i.e., circumcision. **With regard to these, if one repented, Yom Kippur atones, and if not, Yom Kippur does not atone**. This indicates that according to the opinion of Rabbi Yehuda HaNasi, Yom Kippur atones even if one did not repent.

Rava said: Both this *baraita* and that *baraita* are the opinion of **Rabbi Yehuda HaNasi in accordance with his own opinion**, that Yom Kippur atones even for those who do not repent, **but even Rabbi Yehuda HaNasi concedes that with regard to the transgressions of violating Yom Kippur itself**, e.g., if one ate or performed labor on Yom Kippur, **that Yom Kippur does not atone** for those transgressions. He must necessarily concede this point, **as if you do not say so, then according to Rabbi Yehuda HaNasi, with regard to the punishment of karet for transgressing the prohibitions of Yom Kippur, since each and every hour of the day atones for one’s sins, how can you find the application of karet in this case?** The Gemara questions this proof: **And what is the difficulty? Perhaps you find a case where he performed labor the entire night of Yom Kippur and died at dawn, as in such a case there was no daytime of Yom Kippur, which is the part of Yom Kippur that effects atonement, to atone for him**. The Gemara asks: That **works out well** with regard to the punishment of *karet* for transgressing at night; but with regard to *karet* for transgressing at daytime, **how can you find these circumstances, i.e., how can he be liable to receive karet for transgressing in the day?**

The Gemara responds: **And what is the difficulty? Perhaps while eating bread he choked on a chunk of meat he ate with it, and died, as there was not enough time in the day after his transgression to atone for him**. Alternatively, it is referring to a case **where he performed labor close to sunset; alternatively, it is referring to a case where as he was performing labor, the hoe with which he was working cut his thigh and he died, as in these cases too there was no time in the day after his transgression to atone for him**, either because it was no longer Yom Kippur or because he died immediately.

13. קרבן אהרן לספרא אמור יד:א

ומנין. שאעפ"י שאין קרבנות היום בעצמו מכפר. ת"ל כי ביום. וזה שמלת כי, נתינת טעם לקודם והכתוב למעלה דמדבר בקדושת היום שלא יעשה בו מלאכה, ואם אין היום סבה לכפרה אלא זמן הכפרה ע"י הקרבנות, הרי אין הקדושה ביום אלא בקרבנות, וא"כ איך יתן לטעם אסור עשיית מלאכה כפרת הקרבנות, ועוד שכפרת הקרבנות אמורה כבר, לזה אמר שהב' ב"ת הבלי, והיא כמו עם, שירצה עם היום בעצמו יכפר מבלי קרבנות, ובזה יצדק שיהיה טעם לקדושתו, ולאיסור המלאכה.

עינוי

14. ויקרא פרק טז

(כט) וְהָיְתָה לָכֶם לְחֻק עוֹלָם בְּחֻדְשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּעֶשְׂרֵי הַיּוֹם הַחֲדָשִׁים לְחֻדְשׁ הַתְּעִנּוּ אֶת־נַפְשׁוֹתֵיכֶם וְכָל־מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ הָאֲזֻחַ וְהַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם:
(ל) קִי־בַיּוֹם הַזֶּה יִכָּפֵר עֲלֵיכֶם לְטָהָר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְקוֹק תִּטְהָרוּ:

And this shall be to you a law for all time: In the seventh month, on the tenth day of the month, you shall practice self-denial; and you shall do no manner of work, neither the citizen nor the alien who resides among you.

For on this day atonement shall be made for you to cleanse you of all your sins; you shall be clean before the LORD.

15. התורה והמצוה סי' עו

כי ביום הזה יכפר עליכם. לפי הפשט יכפר ע"י קרבנות היום, שכפרה בא תמיד עם הקרבנות, וב' ביום הוא ב' בזמן, כמו בבקר בערב בחדש בשנה ודומי', אבל ממ"ש ועניתם את נפשותיכם כי ביום הזה יכפר, ואיך תלוי העינוי בכפרת הקרבנות מבואר ממלת כי שגם היום עצמו מכפר שלכן יתענה ויכנע בו ביום וישוב בתשובה. ובצד זה ב' של ביום הוא ב', הכלי, מציינן הדבר המכפר. כמו וכפר עליו באיל באשם. וכן בהיום יכפר שע"י היום עצמו יכפר.

16. תורה תמימה הערות ויקרא פרק טז הערה קלג

[(ל) כי ביום הזה יכפר - ביום הזה אף על פי שאין קרבנות ואין שעיר היום - יוהכ"פ מכפרקלג] [שם]
קלג] מפרש ביום הזה - ביום עצמו, ולא בסדר ענין היום דהיינו ע"י הקרבנות, ומשמע ליה זה מדתלה הענין כי ביום הזה יכפר לטעם ועניתם את נפשותיכם, ואם היה המובן דהיום מכפר רק ע"י הקרבנות מה תלי ענין הענוי בזה,

17. ר' יוסף בכור שור ויקרא פרשת אמור פרק כג

(כז) אך בעשור. לפי שכל החגים מקראי קודש היו נקראים לאכול ולשתות ולהתענג ולשמוח, כתב כאן: "אך בעשור" יהיה מקרא לכם היום ולהרבות בו קרבנות, אך תענו בה' ענויים שפירשו רבותינו 32, כי יום כיפורים הוא, ותענו שיכפר הק[ב"ה] לכם עונותיכם. "אך", כמו: אבל, בכל החגים תענגו, אך ביום הכיפורים תענו.

18. העמק דבר ויקרא פרשת אמור פרק כג

כי יום כפורים וגו'. זהו טעם על ועניתם את נפשותיכם, משום דיום כפורים הוא ותענית סגולה לכפרה, כמש"כ הר"מ הל' תענית, ובשאלות דר"א פ' ויקהל כתב דתענית מועיל ליענות בצערא כמו דאשכחן ביוהכ"פ דתענית מועיל לכפרת עון:

19. תוספתא מסכת יומא (כפורים) (ליברמן) פרק ד הלכה ו-ט

ר' ישמעאל אומ' ארבעה חלוקי כפרה הן עבר על מצות עשה ועשה תשובה אין זו ממקומו עד שמוחלין לו שנ' שובו בנים שובבים ארפא משובתם

עבר על מצות לא תעשה ועשה תשוב' תשובה תולה ויום הכפורים מכפר שנ' כי ביום הזה יכפר עליכם וגו' עבר על כריתות ומיתות בית דין ועשה תשובה תשובה ויום הכפורים תולין ויסורין שבשאר ימות השנה ממרקין שנ' ופקדתי בשבט פשעם וגו' אבל מי שנתחלל בו שם שמים מזיד ועשה תשובה אין בה לא בתשובה לתלות ולא ביום הכפורים לכפר אלא תשובה ויום הכפורים מכפרין שליש וייסורין מכפרין שליש ומיתה ממרקת עם הייסורין ועל זה נאמ' אם יכופר העון הזה וגו' מלמד שיום מיתה ממרק

20. חסדי דוד ליומא ד:ט

ומ"ש כאן דמיתה מכפרת עם היסורין, אין הכוונה לומר עם היסורין שקדמו לו, דאם כן הוה ליה למימר עם התשובה ויום הכפורים ויסורין, אלא דצ"ל שעם יסורי המיתה דהיינו החולי מתמרק, באופן שבהגיע שעת המיתה נשאר מנוקה ומשופה, והיינו דמסיים מלמד שיום המיתה ממרק, ולא קאמר שמיתה ממרקת.

21. תלמוד בבלי מסכת תענית דף ל עמוד ב

אמר רבן שמעון בן גמליאל: לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכפורים. בשלמא יום הכפורים - משום דאית ביה סליחה ומחילה, יום שניתנו בו לוחות האחרונות.

The mishna taught that **Rabban Shimon ben Gamliel said: There were no days as happy for the Jewish people as the fifteenth of Av and as Yom Kippur.** The Gemara asks: **Granted, Yom Kippur is a day of joy because it has the elements of pardon and forgiveness, and moreover, it is the day on which the last pair of tablets were given.**

22. רש"י מסכת תענית דף ל עמוד ב

שניתנו בו לוחות אחרונות - שבשבעה עשר בתמוז ירד משה מן ההר תחלה ושיבר את הלוחות... ואותו היום נקבע ליום כפור - להודיע שמחל וניחם על הרעה אשר דבר לעשות לעמו, ועל כן נקבע צום כפור בעשרה בתשרי, כך שמעתי.

23. גבורת ארי מסכת תענית דף ל עמוד ב

דאי מיום חתונתו לחוד הוי אמינא מתן תורה ממש שהוא ו' בסיוון לתנא קמא או ז' בסיוון לרבי יוסי שבו ניתנו עשרת הדברות לישראל כדאמר לעיל להכי קאמר לסימנא ביום שמחת לבו כלומר איזהו יום חתונתו שהוא יום שמחת לבו דהיינו יום הכפורים שהוא בנין בית המקדש והיינו טעמא נמי דקא מוסיף הגמרא מפני שהוא יום סליחה דאי מטעמא של מתן תורה דלוחות בלבד כל שכן שהיה ראוי לצאת ביום שניתן עשרת הדברות שהוא מתן תורה ממש אלא הך טעמא דיום הכיפורים מפני שהוא יום סליחה נמי דאית ביה תרתי

24. אברבנאל לויקרא פ' כג

והסבה הדי' היא שביום הזה ישב משה בנקרת הצור וראה את כבוד ה' עובר ולמדו הקדוש ברוך הוא י"ג מדות של רחמים. ומשם קנה היום ההוא קדושה להיות יום תשובה ודוי סליחה וכפרה וזכרון המדות ההמה לכפר לפושעי ישראל השבים כמו ששב אדם הראשון והדבקים באלהים,

יום של תשובה**25. תורת חיים מסכת שבועות דף יג עמוד א**

תלמוד לומר יום כיפורים הוא מ"מ. כתבו התוספות תימה דלמא בעשה תשובה איירי ולעולם סבר תנא דאינו מכפר אלא על השבין. נראה דלאו קושיא היא דהא דקתני יכול יהא יום הכיפורים מכפר על שבים ועל שאינן שבים לאו בתשובה שעשה בשאר ימות השנה איירי ואף על גב דתשובה ודאי מהניא כל השנה מ"מ במצות לא תעשה אינה אלא תולה כדאיתא בפ' יום הכיפורים אלא בתשובת יום הכיפורים גופיה איירי דאע"ג דיום הכיפורים עצמו מכפר ס"ל לרבנן דאינו מכפר אלא אם כן עושה תשובה בו ביום שמתודה ומתחרט ונוהג בו קדושת היום ואינו בועט בו וכן משמע מדקא בעי למילף יום הכיפורים מחטאת ואשם ובחטאת ואשם בעינן שיתודה בשעת הבאת הקרבן דכן הוא משמעות הכתוב וכ"כ הרמב"ם ז"ל בריש הלכות תשובה וכן בעלי חטאות ואשמות בעת שמביאין קרבנותיהן אין מתכפר להן עד שיעשו תשובה ויתודו וידו דברים וכו' ורבי סבר דאפילו עומד במרדו ביום הכיפורים שאינו לא מתודה ולא מתחרט בו ביום אפילו הכי היום עצמו מכפר ולהכי נקט ר' זירא בעומד במרדו ורבי היא פ' דאע"ג דעדיין עומד במרדו ביום הכיפורים עצמו שאינו מתחרט ומתודה בו אפילו הכי מתכפר בו דרבי היא.

26. R. Michael Rosensweig, "Teshuvah on Yom Kippur," Torah Web,

https://www.torahweb.org/torah/2005/moadim/rros_yk.html

Teshuvah attains special prominence in the period defined as "*asseret yemei teshuvah*", inaugurated by Rosh Hashanah and culminating with Yom Kippur (Rosh Hashanah 18b). The special requirement of *teshuvah* during these days cannot be attributed only to the urgent need to achieve a positive judgment for the upcoming year. Nor does the fact that this period, punctuated by the spiritually inspiring experiences of Rosh Hashanah and Yom Kippur, is particularly conducive to accomplishing *teshuvah* sufficiently explain the phenomenon...

However, precisely because the period of *asseret yemei teshuvah* is triggered by the calendar, by the need to face judgment and by the opportunity to begin a new year with an intensified religious commitment, the focus and orientation of the *teshuvah* is different. The fact that one needs to address all previous transgressions at once contributes to the singular nature and ambition of Yom Kippur's *teshuvah* process. In the effort to contend and confront all sins one necessarily engages in a holistic reassessment that includes but transcends

individual *halachic* violations. Moreover, the *teshuvah* of this period is linked to the central motif of total devotion to Hashem (*kulo la-Hashem*) that is accentuated on Yom Kippur, a day of pure spirituality in which human beings vie with the angels on high in expressing their absolute and single-minded religious commitment...

27. ספר החינוך פרשת נשא מצוה שסד מצות וידוי על החטא

ועובר על זה ולא התודה על חטאיו ביום הכפורים שהוא יום קבוע מעולם לסליחה וכפרה ביטל עשה זה, ואוי לו לאדם אם ימות בלא וידוי ונשא עונו.

28. ספר שערי תשובה לרבינו יונה שער ב

וראוי לכל ירא אלקים למעט בעסקיו ולהיות רעיוניו נחתים, ולקבוע ביום ובלילה עתים, להתבודד בחדריו, ולחפש דרכיו ולחקור, לקדם אשמורות, ולהתעסק בדרכי התשובה וכשרון המעשה, ולשפוך שיח, ולשאת תפלה ורנה, ולהפיל תחנה, והעת עת רצון והתפלה נשמעת בה, כענין שנאמר (ישעיה מט, ח): "בעת רצון עניתיך וביום ישועה עזרתיך", ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (יבמות מט ב, ישעיה נה, ו): "דרשו ה' בהמצאו" - אלו עשרה ימים שבין ראש השנה ליום הכפורים. ומצות עשה מן התורה להעיר אדם את רוחו לחזור בתשובה ביום הכפורים, שנאמר (ויקרא טז, ל): "מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו", על כן הזהירנו הכתוב שנטהר לפני ה' בתשובתנו והוא יכפר עלינו ביום הזה לטהר אותנו.

29. ספר שערי תשובה לרבינו יונה שער ז

יז ועל זה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (יומא פו, א): כי על כריתות ומיתות בית דין תשובה ויום הכיפורים תולים ויסורים ממרקים, יש שאלה: והלא כתוב (ויקרא טז, ל): "מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו"? והתשובה בזה, כי מה שנאמר "לפני ה' תטהרו" מצות עשה על התשובה, שנחפש דרכינו ונחקרה ונשובה אל ה' ביום הכפורים. ואף על פי שנתחייבנו על זה בכל עת - החיוב נוסף ביום הכפורים, והטהרה אשר בידנו היא התשובה ותיקון המעשים, אבל מה שכתוב (שם): "כי ביום הזה יכפר עליהם לטהר אתכם" - שהוא אמור על הטהרה, שהשם יתברך מטהר אותנו מן העון ומכפר עלינו כפרה שלמה ביום הכפורים בלא יסורים, זה נאמר על מצות לא תעשה, אבל על כריתות ומיתות בית דין תשובה ויום הכפורים תולים ויסורים ממרקים.

30. רמב"ם הלכות תשובה פרק ב הלכה ז

יום הכפורים הוא זמן תשובה לכל ליחיד ולרבים והוא קץ מחילה וסליחה לישראל, לפיכך חייבים הכל לעשות תשובה ולהתודות ביום הכפורים, ומצות וידוי יום הכפורים שיתחיל מערב היום קודם שיאכל שמה יחנק בסעודה קודם שיתודה, ואף על פי שהתודה קודם שיאכל חוזר ומתודה בלילי יום הכפורים ערבית וחוזר ומתודה בשחרית ובמוסף ובמנחה ובנעילה, והיכן מתודה יחיד אחר תפלתו, ושליח צבור באמצע תפלתו בברכה רביעית.

Yom ha-Kippurim is the time set aside for repentance for all, the individual as well as the many; for it is the goal of exoneration and quittance in Israel. Because thereof all are obliged to make reparation and confession on the Day of Atonement. The commandment to confess on the Day of Atonement obliges every one to commence it during the afternoon on the ninth day of Tishri, before the evening meal, lest he be suffocated eating his meal before he confess. And, though he did confess before his meal, one is obliged to confess gain during the night prayer of the Day of Atonement, and to repeat the confession during the Morning, Addition, Oblation, and Closing Prayers. At what part of the prayers is the confession made? Every individual delivers it after the silent Benedictions, but the public Reader in the midst of his prayers, after the Fourth Benediction.